

[Korsgaard.]

rigsminister at tage velvilligt på, når den formodentlig bliver draget frem under udvalgsbehandlingen.

Jeg tør ikke på nuværende tidspunkt sige noget om hvorvidt fordelingen af de 2 mill. kr., der i følge bemærkningerne til lovforslaget stilles til rådighed udover de 8½ mill. kr., de 16 pct., sker på en helt rigtig måde. Men også det er et spørgsmål, som jeg gerne vil have lov at tale med den højtærede minister om under en udvalgsbehandling.

Det kunne lyde, som om jeg og mit parti var utaknemlige over det foreliggende lovforslag. Det er vi ikke. Jeg siger ligesom det ærede medlem hr. C. E. Christiansen, at det vil give en mærkbar forhøjelse, men vi håber og ønsker, at det må lykkes os i udvalget at få tilskuddet forhøjet, og jeg skal på mit partis vegne tilsige velvillig behandling.

P. N. Petersen (Røjle): Det ærede medlem hr. Johannes Jensen mindede om, at amtsrådsforeningen for to måneder siden afholdt ekstraordinær generalforsamling i Fredericia for at drøfte den uhyggelige stigning af amtsskatterne overalt, en stigning, der er så meget mere uhyggelig, som den kun rammer dem af amternes beboere, der ejer fast ejendom, medens de andre går fuldkommen fri, selvom der er tale om de største indtægter. Det vil med andre ord sige, at de tilfældige grundskyldspromiller får endnu en tak opad, medens selve skatteevnen lades uberørt. Vi er nu nået dertil, at beboerne i adskillige sognekommuner må betale en samlet grundskyldpromille til stat, amt og kommune, der overstiger både 5 og 6 pct. af grundværdierne, hvortil kommer de skatter, der hviler på bygninger og andre værdier, og det vil måske ikke være ubetimeligt at minde om, at disse grundskatter kan stige til en hvilken som helst tænkelig højde, hvis denne udvikling fortsætter. Derfor strømmede amtsrådsmedlemmerne til Fredericia for at lægge råd op mod denne udvikling. Det er klart for enhver, at det navnlig er sygehusudgifterne, der trykker amternes budgetter. Den milde inflation, vi gennemlever, påvirker jo i høj grad priserne på brændsel, medicinalvæsen, lønninger og de almindelige leveomkostninger, så at den nok så bekendte onde cirkel ikke sådan uden videre lader sig udslutte.

Det indså regering og rigsdag også i begyndelsen af året 1946, ligesom man indså, at det gik ikke, hvis man fritog skatte-

evnen for at bære en passende del af de øgede byrder, som prisstigningen førte med sig. Derfor foretog regering og rigsdag i 1946 det geniale træk at forhøje tilskuddet fra den fælleskommunale udligningsfond til nedbringelse af sygehusudgifterne fra 3 til 5 kr. pr. indbygger. Endvidere skulle der ydes et tilskud, svarende til 3 kr. 50 øre pr. sygedag. Det var altså i 1946. Men den onde cirkel blev mere og mere fremtrædende. Priserne steg og steg, sygehusudgifterne steg, og amtsskatterne steg til sådanne højder, at det begyndte at gøre ondt. Men når noden er størst, er hjælpen nærmest, og den 10. marts 1948 afsluttede landstinget et lovgivningsarbejde, hvorefter tilskuddet fra den fælleskommunale udligningsfond forhøjedes til 6 kr. 25 øre pr. indbygger og 4 kr. 25 øre pr. sygedag. Det var altså i fjor. Men nu indeholder sygehusloven en bestemmelse om, at den skal revideres i indeværende rigsdagssamling, og det er altså den egentlige baggrund for dette lovforslags fremsættelse. Denne omstændighed måtte naturligvis give den højtærede indenrigsminister en kærvkommen anledning til at imødekomme amtsrådsforeningens ønsker, og derfor glæder det mig, at den højtærede indenrigsminister nu foreslår at forhøje tilskuddet fra den fælleskommunale udligningsfond til 7 kr. 50 øre pr. indbygger og 5 kr. pr. sygedag. Men så rejser det spørgsmål sig: er det nu tilstrækkeligt? Og jeg er tilbøjelig til at give de ærede medlemmer ret, som siger, at vi ingenlunde har sikkerhed for, at det er tilstrækkeligt.

Det glæder mig, at der nu er foreslået nedsat et udvalg, og jeg vil på mit partis vegne bestræbe mig for, at vi kan få tilvejebragt en ordning, så der virkelig bliver dækning for de øgede udgifter, som prisudviklingen har medført.

Det fortæller, at når sultne ulve forfølger en slæde i et russisk vinterlandskab, kaster man blot en gris ud til ulvene, når de bliver for nærgående, og så kan passagererne fortsætte turen i fred, indtil ulvene begynder at blive nærgående igen. Nu vil jeg selvfølgelig ikke dermed sige, at det foreliggende lovforslag er en gris, der bliver kastet ud til ulvene af den højtærede indenrigsminister. Noget sådant ligger mig så fjernt som vel muligt. Men det, jeg hermed gerne vil sige, er, at tilsyneladende behøver lovgivningsmagten blot at lægge en daler på tilskuddet pr. indbygger, pr. sygedag, hvis amtsskatteyderne og amtskatterådsmedlemmerne bliver for nærgående, så er der fred, indtil de bliver for nær-